

гости и тамъ седяхми два дни. Азъ като ходехъ въ Севлиево безъ работа, освѣтъ туй и безпарыченъ, отъ сърдечно и душевно претесняванье отидохъ до Ловечъ само да сяпорасходя, ходихъ и при Владика-та на разговоръ, и той ма пакъ покани да мя упои, и азъ като че склонихъ, но пакъ рекохъ да си помысля, и тѣй си отидохъ Въ Севлиево, и ходя пакъ празенъ, никой ма не пожалья никой ся не смылява заради менъ, и самы-тѣ мы искренни пріатели ся отрекоха отъ менъ, и никой неще нето да мя погледне, а не да ми спомогни нѣщо, или пакъ да мя поутеши. Даже и най искренниятъ ми пріатель Въ Габрово Г. Тишко Продановъ, който не оставаше отъ да ми не пиши сяка недѣля, и той ся отрече и отъ каза отъ менъ, азъ му пиша, а той ся струва че го нѣма въ Габрово, и че не ми пріема писма-та, мыслете колко ми ся е още подновявала скръбъ-та, но нѣма друго спасеніе, освѣтъ тѣрпѣніе. Пріатели-тѣ быле пріатели само тогава, когато тя знаятъ че си въ добро състояніе, малко като тя усѣтятъ че падна въ зло състояніе, секи бяга отъ тебъ, и никой неще нито да знай, и като че не тя познаватъ. Това го познахъ и опитахъ много добре. Но пакъ казвамъ „Богъ да ми е на помощ“.

На 15. Февруарія отидохъ Въ Търново, гдѣто ма проводи Иванъ Семоулу да заведе момче-то му Цвѣтка да го оставя въ Търновско-то училище да ся учи, и тамъ го оставихъ и наредихъ и преседяхъ до два дни. Ходихъ и при Стефана Карагіозолу на Фабрика-та, и му разказахъ за моето испаднанье отъ Севлиево, казахъ му и кондратятъ си, и той ся обѣща да ми помогне, само да ида да обадя Севлиевцы, но азъ нерачихъ да ги обаждамъ. Тамъ мя повика пріатель-тъ ми Даскалъ Пенчо въ Марнополе и заедно съ Сенаа Ефенди ны нагости вечарта у тяхъ и спяхмы тамъ. Още ми даде и една Лира назаемъ за харапжакъ и си додохъ въ Севлиево.

На 21 Февруарія. Като гледахъ че неще ся искара на глава, да ходя празенъ, пазарихъ на Дабювица кжша-та да уча момчета-вжтре, и тя съ драго сърце ма пусна и пребрахъ до 20, дѣца да ги уча на месецъ по 6. гроша. Въ този случай нѣкой отъ неприатели-тѣ ми, пакъ скочиха да ми препятствоватъ и да не ми даватъ да уча частно момчета, и като ся поопитаха, неможаха нищо да ми сторятъ, и азъ си учехъ момчетата тамъ, колкото да не съмъ безъ работа.

Великдень приближава азъ нѣмамъ нето едни парж, за дѣца-та трѣбать и обувки, даже и за меня, нѣма пары, какъ ще прекарамъ Великдень-атъ и азъ незная. Но Милостивій Богъ мя не остави, сирѣчь намерихъ способъ какъ да прекарамъ Великдень-атъ. Като посѣбрахъ малко отъ момчетата, които учеха у Дабювичины, премихнахъ и Гергьов-день-атъ съ малко много и азъ като хора-та. И като ся на-дѣвахъ, дано бы по Гергьовдень да мя оставятъ пакъ за учитель въ училище-то, съ това намереніе и оставихъ да не уча